

jättis oma sõbradega Sumalaga. West seisib ta silmis ja oli kurb kui see, kellest juur on mahajääb.

Nüüd ta jäi peremehets, tegi tööd kui enne ja kartis Sumalat nõndasamuti ja et ta ise waesust tundis, oli ta käsi ita lahti, neile armu ja abi andma, kes palusid. Oma lapsed kaswatas Sumala kartuses, töös ja palwes; neil olid nüüd küll paremad riided kui enne, aga ita oma tehtud, mite nagu uhkuse lipud. Mats teadis, et uhkuse järel tuleb langgemine. „Lapsed! ütles ta sagedaste, ärge jääge uhkete mingisuguse asja peale! kes uhke, see on kui linnu-peletaja. Esiotsa linnud kardawad, pärast istuwad ta peale ja sõnniku märk jääb järele!“ Lapsed panid seda tähele ja pidasid meeles. Sumal andis Matsile ja Viisale pitla iga ja palju rõõmu. Nüüd said wäimehi ja häid minijaid, kes armastuses head elu pidasid. Nüüd kaa lapse-lapsi, kes nende süles weel mängisid ja kellele wana Mats mõnda rääkis endistest aegadest. Kui Mats ja Viisa praegu elaksid, siis näaksid, et nende suguwõsa neile häbits ei ole. Nüüd on kuulda, et alati tööd ja palwet armastawad ja kindlad on selle peale, mis Taaweti Laul (37, 3) ütleb:

Looda Jehowa peale ja tee head!

Ela oma maal ja toida enmast rahu sees! —

